

Arrest

**nr. 58 298 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BASTIEN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 6 september 2010 een tweede asielaanvraag in.

Op 17 september 2010 neemt de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13 quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

de persoon die verklaart te heten A. M.
geboren te B. , op (in)(...)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.09.2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 31.10.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.06.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 06.09.2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds behandeld werden bij zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene verklaart de tolk bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) niet begreep waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene de mogelijkheid had om dit aan te brengen bij zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene verklaart dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zijn verblijf bij een familie niet geloofde en verzoekt contact op te nemen met die familie waarbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelde dat zijn verklaringen ongeloofwaardig waren en betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag niets naar voren brengt dat deze beslissing in positieve zin kan wijzigen; overwegende dat betrokkene verzoekt contact op te nemen met een bepaalde familie waarbij dient opgemerkt te worden dat het om eender wie kan gaan en dat als zodanig eender welke informatie naar voren kan gebracht worden die tevens een gesolliciteerd karakter heeft; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er , wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

In de mate dat verzoeker vordert “*Dientengevolge te zeggen voor recht dat de asielaanvraag in overweging dient genomen te worden*”, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd om dergelijke maatregel te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om “*Dientengevolge te zeggen voor recht dat de asielaanvraag in overweging dient genomen te worden.*” Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep een “hervorming” tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan “*van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.*”

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“*Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd. Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag te verantwoorden.*

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het volgende :

- Betrokkene gaat opnieuw in op de motieven waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds behandeld werden bij zijn eerste asielaanvraag*
- Betrokkene verklaard dat CGVS zijn verblijf bij een familie niet geloofde en verzoekt om contact op te nemen met de familie waarbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelde dat zijn verklaringen ongeloofwaardig waren en betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag niets naar voren brengt dat deze beslissing in positieve zin kan wijzigen*
- Betrokkene verzoekt om contact op te nemen met een bepaalde familie waarbij dient opgemerkt te worden dat het om eender wie kan gaan en dat als zodanig eender welke informatie naar voren kan gebracht worden die tevens een gesolliciteerd karakter heeft*

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd, spreekt het voor zich dat bovenstaande elementen absoluut onvoldoende blijken om een betekening aan verzoeker van een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Het belangrijke element waarop de eerste asielaanvraag van verweerder werd afgewezen is het feit dat men geen geloof kon hechten aan de verklaringen van verweerder omtrent zijn gewijzigde geloof en zijn verblijf in dit kader bij een Amerikaanse-Tadzjiekse koppel.

Een tweede element was dat men geen geloof kon hechten aan de leeftijd van verzoeker.

Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in daar hij in tussentijd de contactgegevens van dit Amerikaanse-Tadzjiekse koppel kon achterhalen.

Uiteraard zijn deze gegevens dienend voor de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zoals weergegeven in de eerste asielaanvraag. Bij contactopname met deze mensen kan men nagaan of het verhaal van verzoeker klopt of niet. Zij zijn de meest gereede getuigen en kunnen dus dienen als bewijs voor verzoekers asielaanvraag.

De Dienst Vreemdelingenzaken kon dus niet zomaar dit argument van zich afschuiven en stellen dat deze mensen eender wie zijn. Men kan dit pas stellen na verificatie van deze gegevens, wat inzake niet is gebeurd.

Voor verzoeker is het onmogelijk om zelf contact op te nemen daar hij geen financiële of logistieke steun meer ontvangt en hij dure telefoons naar het buitenland onmogelijk zelf kan betalen.

Verzoeker brengt een belangrijk bewijs aan ter ondersteuning van zijn asielverhaal en dit wordt zonder controle afgekeurd hetgeen ingaat tegen alle rechten van verzoeker.

Bovendien is de verklaring van deze mensen het enige mogelijke bewijs voor verzoeker voor zijn verhaal.

Anderzijds heeft verzoeker ondertussen een fax ontvangen (zie stukken) van zijn broer waaruit zou blijken dat hij nog steeds gezocht wordt (het document is afkomstig van de minister van Binnenlandse zaken van de provincie waarvan verzoeker afkomstig is, nl. Bamyan).

De broer van verzoeker heeft slechts een kopie kunnen bemachtigen, het officiële document kan opgevraagd worden bij het ministerie van binnenlandse zaken van Bamyan.

Er zijn zodoende voldoende elementen aanwezig om de tweede asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond.”

In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar het verzoekschrift.

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat bij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kermis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande

rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Verzoekers zeer vage en summiere beschouwingen, waarbij hij op ongestaafde wijze stelt dat er een 'tegenstrijdigheid' zou zijn tussen de motieven, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op de verklaringen van verzoeker en dat afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker: nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele

manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art, 51/8 van de Vreemdelingenwet dd, 15,12.1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Vooreerst merkt de raad op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). In die mate is het onderdeel onontvankelijk.

Voorts zet de verzoeker niet uiteen op welke wijze hij artikel 97 van de Grondwet geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van voormelde bepaling heeft aangebracht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,). Onderzoek naar de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een tweede asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verweerder, maar verzoeker maakt, in casu, niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). Verder is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten dat verzoeker niets naar voor brengt dat de genomen beslissing vermag te wijzigen, rekening houdend met het ongeloofwaardig karakter van de eerste asielaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van het indienen van de tweede asielaanvraag geen documenten heeft bijgebracht en tijdens het verhoor enkel verklaarde:

“35. Uw hoeveelste aanvraag is dit ?

2 asielaanvraag - België niet verlaten.

36. Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag ?

Ik kreeg een negatieve beslissing bij het CGVS. Ik had gezegd dat ik bij een familie verbleef maar zij geloofden niet dat ik daar ooit gewoond had.

Ik zal jullie het emailadres en telefoonnummer geven. Dan kunnen jullie zelf contact opnemen met die familie(...), telefoonnummer: (...) en van haar vriendin (mailadres....)telefoonnummer (...) C. woont in Groot-Brittannië is bereid een verklaring voor mij af te leggen. H. verblijft 'm Afghanistan.

Jullie hebben toch ook een Ambassade in Afghanistan. Jullie kunnen toch via de Ambassade navraag doen. De tolk bij het CGVS begreep mij niet goed. Ik vraag om mijn interview helemaal opnieuw te mogen doen.

Heeft u nog informatie over de situatie in Afghanistan of over uw zus, die ook bij die familie verbleef ? De laatste keer, ongeveer 2 maanden geleden, vroeg mijn zus mij per email of ik haar niet kon helpen. Zij dacht dat ik hier in België erkend werd. Het is beter dat ik geen contact meer met haar opneem omdat de mail in Afghanistan gecontroleerd kan worden. Waar verblijft uw zus momenteel ? In Kaboel bij H..

Heeft zij daar nog problemen gehad met de familie ? Bedoelt u met mijn vader ? Heeft zij nog problemen gehad met uw familie ? Mijn vader weet niet waar mijn zus verblijft.

Wenst u verder nog iets toe te voegen ? Neen.”

De bestreden beslissing antwoordt:

“overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds behandeld werden bij zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene verklaart de tolk bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) niet begreep waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene de mogelijkheid had om dit aan te

brengen bij zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene verklaart dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zijn verblijf bij een familie niet geloofde en verzoekt contact op te nemen met die familie waarbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelde dat zijn verklaringen ongeloofwaardig waren en betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag niets naar voren brengt dat deze beslissing in positieve zin kan wijzigen; overwegende dat betrokkene verzoekt contact op te nemen met een bepaalde familie waarbij dient opgemerkt te worden dat het om eender wie kan gaan en dat als zodanig eender welke informatie naar voren kan gebracht worden die tevens een gesolliciteerd karakter heeft;”

De redenering van verzoeker dat deze motivering absoluut onvoldoende is en ondermaats kan niet worden gevolgd. Verzoeker beperkt er zich in het verzoekschrift toe de door de asielinstanties genomen beslissingen betreffende zijn eerste aanvraag te bekritisieren. Met het betoog dat *“Het belangrijke element waarop de eerste asielaanvraag van verweerder werd afgewezen is het feit dat men geen geloof kon hechten aan de verklaringen van verweerder omtrent zijn gewijzigde geloof en zijn verblijf in dit kader bij een Amerikaanse-Tadzjieks koppel. Een tweede element was dat men geen geloof kon hechten aan de leeftijd van verzoeker. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in daar hij in tussentijd de contactgegevens van dit Amerikaanse-Tadzjieks koppel kon achterhalen. Uiteraard zijn deze gegevens dienend voor de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker zoals weergegeven in de eerste asielaanvraag. Bij contactopname met deze mensen kan men nagaan of het verhaal van verzoeker klopt of niet. Zij zijn de meest gereede getuigen en kunnen dus dienen als bewijs voor verzoekers asielaanvraag.”*, stelt verzoeker dat hij thans zijn eerste asielrelaas kan bewijzen voor zover de asielinstanties contact opnemen met mensen van wie hij contactgegevens ter beschikking stelt. De Raad wijst erop dat de bewijslast op de schouders van de aanvrager rust en dat het gegeven dat hij geen telefonisch contact kan opnemen omwille van financiële en logistieke redenen onaanvaardbaar is en verzoeker zichzelf tegensprekt door thans te verwijzen naar een niet vertaald stuk, onverstaanbaar voor de Raad, waaruit zou moeten blijken dat verzoeker nog steeds gezocht wordt. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom deze gegevens niet tijdens de eerste asielaanvraag konden kenbaar gemaakt worden en dat de fax van verzoekers broer niet werd meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan in het kader van zijn wettigheidstoetsing met de fax geen rekening houden omdat hij zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, daargelaten de vaststelling dat een vertaling ontbreekt. Bijgevolg kon de verwerende partij op goede gronden oordelen dat verzoeker de mogelijkheid had de gegevens kenbaar te maken tijdens de procedures van de eerste asielaanvraag waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de vraag van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een bepaalde familie contact zou opnemen, familie die om het eender wie kan zijn en op vraag van verzoeker, een gesolliciteerd karakter vertoont en daardoor geen nieuw gegeven kan uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde dient gezegd te worden over de vraag van verzoeker diens familie te contacteren. In de mate dat verzoeker verklaarde de tolk niet te begrijpen wijst de bestreden beslissing er terecht op dat hij dit had kunnen opmerken ter gelegenheid van het beroep dat hij aantekende. Het indienen van een tweede asielaanvraag heeft niet tot doel een tweede vorm van beroep mogelijk te maken. De Raad herinnert eraan dat bij de beoordeling van de eerste asielaanvraag de instanties vaststelden dat het verblijf bij die bepaalde familie ongeloofwaardig was omdat verzoeker verklaarde dat hij daardoor zich verdiepte in het christelijk geloof terwijl hij zijn beweerde interesse voor het christendom niet aannemelijk kon maken wegens een manifest gebrek aan kennis.

Verzoeker toont niet aan dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Uit het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Hij verwoordt het middel als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of

orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken weigert de aangevoerde gegevens te controleren en onmiddellijk beslist heeft om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. ER wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar het verzoekschrift.

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk dat er wordt ingegaan op de verklaringen van verzoeker en dat afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Verwerende partij merkt dienaangaande op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56),

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins onredelijk gehandeld.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. " (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Ook het tweede middel van verzoeker kan niet worden aangenomen."

3.2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Raad het niet kennelijk onredelijk acht dat niet wordt ingegaan op de vraag familie en een bepaald koppel te contacteren op loutere voorlegging van contactgegevens van deze personen. Omdat de bestreden beslissing in redelijkheid werd genomen volgt hieruit dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet onredelijk werd genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu gebeurd is.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker aan: *“SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 3 EN 5 LID 1 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.).”*

Hij verwoordt het middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Afghanistan terug te keren.

Terwijl artikel 2 van voormeld verdrag het recht op leven beschermt.

Dat artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltereringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat artikel 5, lid 1 aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent. De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161

Zodat verzoeker op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

Toelichting :

Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar hetgeen verzoeker uitvoerig weergaf in zijn eerste asielaanvraag: bij een terugkeer zal hij - onafgezien van het gevaar dat in Afghanistan nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem hebben met het gerecht.

Bovendien is verzoeker nog steeds geen 18 jaar en dus nog minderjarig. Een minderjarige verdient een grotere bescherming te genieten dan een volwassene.

In de eerste asielaanvraag werd de minderjarigheid van verzoeker in twijfel getrokken, nu een onderzoek zou uitgewezen hebben dat verzoeker eerder 20 jaar zou zijn. Echter wat deze onderzoeken betreft kan verwezen worden naar een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt 25 februari 2008: "De Rechtbank beslist dat aangezien verzoeker omwille van communicatieproblemen en de oorlogssituatie in zijn thuisland niet in het bezit kan komen van zijn originele geboorteakte of een officieel afschrift ervan, kan hij overeenkomstig art. 46 BW het bewijs van zijn geboorte leveren door alle rechtsmiddelen. Overeenkomstig art 34 WbIPR wordt de staat van de persoon beheerst door het recht van de staat waarvan men de nationaliteit heeft. De identiteits- en geboortegegevens worden door verzoeker bewezen aan de hand van de volgende neergelegde stukken, die afkomstig zijn van de Afghaanse autoriteiten:- het geboorteattest, afgeleverd door de Afghaanse ambassade en gelegaliseerd door FOD Buitenlandse Zaken; - het Afghaanse identiteitsbewijs, taskara genaamd; - het paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade;

Overeenkomstig art 46 BW en art 27 WbIPR hebben deze stukken bewijswaarde en de rechtbank erkent dat zij een grotere bewijswaarde hebben dan het medische leeftijdsonderzoek van de dienst voogdij."

Ook al wordt er niet rechtstreeks verwezen naar het KB van 22.12.03 (art 3) dat tevens stelt dat officiële documenten voorgang moeten krijgen bij de bepaling van de leeftijd, de prioriteit van deze officiële documenten wordt bevestigd. Een terechte redenering zo lijkt, nu meerdere studies (en zelfs bemerkings van de opstellers van de leeftijdstest) aantonen dat de bekomen gegevens met een korreltje zout genomen moeten worden. De leeftijdstest werd namelijk opgesteld aan de hand van blanke jongeren uit Europa en de VS. Andere oorsprong van de jongere en andere levenswijze (bijvoorbeeld ondervoeding, kinderarbeid) kan de evolutie van dergelijke jongere aanzienlijk beïnvloeden.

Het lijkt ook voor zich te spreken dat het weinig ernstig is om algemene vermoedens te laten primeren op individuele rechten. Het feit dat veel Afghanen over valse documenten zouden beschikken, mag er

niet toe leiden dat geen enkele Afghaan zich nog zijn paspoort kan beroepen. En dit zonder dat in zijn of haar geval fraude werd vastgesteld. De praktijk van identiteitsdocumenten die niet worden aangepast aan de resultaten van een leeftijdsonderzoek is echter een uitermate af te keuren praktijk, die personen in bijzonder kwetsbare positie nog kwetsbaarder maken. Hiermee creëert men een categorie van "sansdroits". Mensen die handelingsonbekwaam en procesonbekwaam zijn. Zodoende dient verzoeker als minderjarige extra aandacht te krijgen bij de behandeling van zijn dossier. Ook dit middel is derhalve gegrond."

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn laatste middel werpt verzoeker een schending op van art. 2, 3 en 5 EVRM.

Verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 5 EVRM.

" Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist." (R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009)

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 EVRM merkt de verwerende partij op dat aan de door verzoeker bedoelde verdragsvoorschriften is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "(...), maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (...)

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 2 en 3 E.V.R.M. zouden geschonden zijn.

Terwijl verzoekers kritiek betreffende de bepaling van zijn leeftijd kennelijk geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en dus niet kan worden aangenomen.

Ook het derde middel kan niet worden aangenomen."

3.3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat met het betoog dat een loutere algemene bewering omvat verzoeker geen schending van de door hem aangehaalde bepalingen aantoot. Verzoeker stelt immers enkel dat het de facto verplichten terug te keren naar Afghanistan de aangehaalde bepalingen schendt. Voorts mist de grief die de bewering inhoudt dat verzoeker nog minderjarig is, feitelijke grondslag. Verzoeker toont deze bewering niet aan en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen bevindt zich niet in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet bijgebracht. Hieromtrent ter terechtzitting ondervraagd, kan de raadsman van

verzoeker geen uitleg verschaffen. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat de voorgedij in hoofde van verzoeker van rechtswege beëindigd is op 31 december 2009, omwille van diens meerderjarigheid, gegeven dat verzoeker niet weerlegt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN